

Çocuk Olabilmek

Yıllar önce Bolu Kıbrısçıktan proje sonrası bir mektup almıştım.

Çok güzel duygularla doluydu...

Ama enteresan olanı her bir kelimenin değişik renkli kuru boyalarla yazılmış olmasıydı.

Şöyle yazmıştı bir yerinde:

"ILKYAR gene gelecek, çocuklar gene gülecek"

Mektubu aldığım gün bir arkadaş ziyaretime geldiğinde

göstermiştim, masumiyeti, sevgiyi, özeni...

Burun kıvrırmıştı;

"Hocam, o da büyüyecek, bütün bunlar kaybolacak..."

(O zamanlar Brad Pit'in Benjamin Button filmi çevrilmemişti)

Tepkim "Ben çocuklaşmak istiyorum" olmuştu...

Sevgili Serpilin güzel izlenimini okurken aynı duyguları yaşadım,

hele ki, "Abla civcivlerinizi bırakıp nereye gidiyorsunuz?" diyen

çocuğun yanında civciv olabilmeyi düşündüm...

Pelin yazmıştı, kimler aslında acınacak durumda, diye şehirdeki

yasamdan dem vurmıştı... Serpil de aynı duyguları bağımsız olarak

dile getirmiş...

Bu çocuklar çok kıymetli, onların güzelliklerinin kıymetini bilmeli,

onların insani değerlerini korurken, eğitimle taçlandırabilmeliyiz...

Tüm çabamız onlara layık olabilmek... Sevgili Serpil gibi gönüllülerimizin

güzel yüreklerine ve emeklerine, hepsine sonsuz saygı ve sevgimiz var,

ILKYAR'ı ILKYAR yapan gönüllülerimiz...

ÇOCUK OLABİLMEK

Çocuk olabilmek, çocukça kucaklamak hayatı...

Aslında ne kadar güzel ve temiz duygulara sahipler...

Keşke biz de onlar kadar saf ve iyi olabilsek.

Keşke biz de onlar kadar içten gülebilsen hayata...

Bazen onların yaşamlarına şahit olduktan sonra, içimden hayata avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor:

“Bu yüreklerden ne istiyorsun? Onlar daha çok küçük, onların hayallerini çalmaya ne hakkın var?”

Ama sonra fark ediyorum ki onlar bile bu kadar kinli değilken yaşama, benim onlar için yapabileceklerim vardır, kızmaktan başka. Sadece kızmak ve bağırarak yerine belki bazı şeyleri biz onlar yerine değiştirebiliriz diyorum kendi kendime. Sonra onlardan bir söz almak için düştüm yollara. İstedğim sadece bizi

geçebileceklerine inanmalarını ve bunun imkânsız olarak görmemeleriydi. Sırf çocuklardan bu sözü alabilmek için imkân bulduğum aylarda kilometreleri devirmeye başladım.

Kasette yine aynı şarkı çalıyordu:

daha gidecek yolumuz var güzel yârim...

Bizim her köyün bir köşesinde, bir ucunda bizi beklediğini bildiğimiz ama ilk defa sarılacağımız kardeşlerimiz var ve onlar için yine yollardaydık ve onları kucaklamak için çıktığımız bu yolculuğun ve yolların sonu yok.

Sinop'tan bir minik şöyle demişti bana sarıldığında:

“Abla sanki sizi hep tanıyoruz ve uzaktaki bir yakınımıza yeni kavuştuk.”

Gülen gözlere,
umuda, hayallere,
sonsuz sevgiye
kavuşmuştuk
çocukların sıcak
gülümsemesiyle.
Afyon' da masal
okumak için girdiğim

Karanfil isimli oda beni hayallere boğmuştu. Odadaki gülen gözleriyle beni karşılayan minik yürekler her gece yatmadan önce hayaller kurarmış ve onlar için uğraşmış. İçlerinden birinin hayali rüzgârdan da hızlı olmak. Pistte rüzgâr kız olarak anılmak. Biri de doktor olmak istiyor; ama o içi kararan hastalarının içine bir parça olsun umut ışığının girmesine izin vermek. İnsanlar cv lerini doldurmak için birbirinin ezercesine konferanslara koşarken, hangi konferansta size hayal kurmanın öneminden bahsederler? Belki de hayallerin umutlara dönüştüğünü, onların bir gün gerçek olabileceği inancını sadece bu ışıldayan gözlerden fark edebileceksiniz.

İnsanların yapmacık gülüşleri arasında, hayatınızda kaç kere size bu kadar içten gülümseyen gözlerle karşılaşabilirsiniz? “Canım” kelimesi günlük kelimeler arasına girdiği bu yaşamda kaç kişi size bu kadar içten seslenebilir? Ya da sizi hayatında ilk defa görmüş olmasına rağmen, kaç kişi size ayrılırken bu kadar sıkı sarılabılır? Ben yaklaşık bir yıldır bu duyguya isim vermeye çalışıyorum ama fark ettim boşuna uğraşıyorum; çünkü böyle bir duygu o kadar kolay yaşabileceğiniz bir şey değil ve hayatınızda pek rastlayamayacağınız bir duygu, belki de bundan bu kadar zorlanıyorum ve her dönüşte hayatımdaki her şey bu kadar anlamsız geliyor.

Miniklere bakıp sadece acıyan insanları düşünüyorum. Her defasında kendime soruyorum. Kim daha acınası durumda? Çoğu duyguya yitirip duyarsızlaşan bizler mi? Yoksa her şeye rağmen bazı şeylerle savaşacak gücü olan çocuklar mı? Hayatındaki herkese bir suçluymuş gibi davranan bizler mi? Yoksa hayatını iki günde tanıdığı birine safça açan çocuklar mı? O çocukların hiçbir şeyi yokken hayattaki en değerli duyguyu ellerinde tutarken, onlar mı eksikli olan acınası olan yoksa biz miyiz?

Peki, en önemlisi kim daha olgun? Öğlen yemeğinden sonra bahçeye oyun oynamaya çıkıyorduk ve bu kocaman yüreğe hangi oyunu oynamak istersin diye sordum. *“Abla benim oyun yaşım geçeli çok oluyor”* dedi, daha 14 yıllık yürek. Siz hayal edin hangi sorunlarla boğuşmak zorunda ki oyun oynamayı unutalı yıllar oluyor. O gün oynadığı oyunlarla biraz olsun boğuştuğu problemleri birazcık olsun unutan kim bilir daha nice yürek vardır... Peki, hala karşınıza çıkan sorunlarda mız mızmızlanan bizler mi büyüğüz, yoksa sorunların farkına varan ve onlarla savaşmaya hazır bu yürekler mi?

Her okulda gün sabah sporuyla başlar. Bu sporun bir parçası da civciv oyunudur. Bu oyunda abi ablalar tavuk ve horoz olur minikler ise civcivlerdir. Oyunda tavuklar ve horozlar kendi civcivlerini bulurlar. Sinop projesi dönüşü de bir minik beni uğurlarken

“Abla civcivlerinizi nasıl bırakıp gidiyorsunuz?” demişti...

Yine bilindik duygu... Hepsi teker teker size sarılıp sizi uğurluyor.

Hayatınızda kaç kişiye bu kadar sıkı sarıldınız?

Arkanızda gözünden bir inci tanesi yuvarlanan bir minik bıraktığınızda, kaç kere içinizin acıdığını hissettiniz?

İçiniz bundan daha fazla ne kadar ezilir ki?

İşte bu duygudur her proje sonrası sizi bu çocuklara borçlu hissettiren ve arkanızda bıraktığınız bir minik varken, diğer minikler için yola çıktığınızı bilmektir sizi

bu kadar karmaşık duygulara sürükleyen... Her seferinde bu borcu ödemek için daha fazla neler yapabilirim diye düşünmenize sebep olan...

Yolculuk sonunda, çocukların umudu olan sadece siz değilsiniz, onlar da aynı zamanda sizin umudunuz oluyor. Siz bu çocuklarla bir şeylerin değişeceğine ve dünyanın yaşanması bir yer olabileceğine inanıyorsunuz.

Serpil Karabüklü
Boğaziçi Üniversitesi, İngilizce Öğretmenliği, 1. Sınıf
Orda bir köy var uzakta...
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr
çocuklarımız, umudumuz, herşeyimiz ilk yar'ımız

